11de Jaargang Curaçao den 14n. Juli 1894 N° 550

# AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

*Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.*
*Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.*
*Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—*
*Afzonderlijke nummers fl. 0,25.*
*Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl 0,50. voor elken regel meer fl. 0,07½.*

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.
UITSLUITEND AGENT VOOR EUROPA:
P. JOLY & J. MARTIN,
66, RUE LAFAYETTE, PARIS.

*E Courant aki ta sali toer dia Sabra.*
*Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.*
*Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10,— pa anja.*
*Un number só fl. 0,25.*
*Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50 cada regel mas fl. 0,07½.*

## De onafhankelijke moraal

Nog onder den indruk van wat wij laatstelijk schreven over: **Natuur en Bovennatuur**, kwam ons dezer dagen een werk in handen, waarin de moderne wetenschap een zwaren steen schuift over het graf van al, wat God en godsdienst belijdt. Het draagt den titel, dien wij hierboven plaatsen.

David Strauss heeft voor eene halve eeuw geleden de vraag geopperd: Zijn wij nog christenen? Hij beantwoordde die vraag ontkennend en voor de kringen waartoe hij behoorde met het volste recht.

Tegenwoordig is men reeds veel verder op de afhellende baan des ongeloofs. Naar aanleiding der beweringen van de moderne wetenschap, kan men tegenwoordig de vraag stellen: Zijn wij nog menschen?

De moderne ongeloovige wetenschap heeft alles gedaan om den mensch te verlagen. Volgens hare leeringen is de mensch uit modder en slijk geboren en hij zal wederom modder en slijk worden; hij is slechts een meer ontwikkeld zoogdier een ietwat beschaafde aap, van wien na den dood niets meer overblijft dan van het dier, hetwelk men in den grond stopt. Slechts één kleinood scheen tot nog toe volkomen onaantastbaar: het godsdienstig zedelijk karakter van den mensch. Hij onderscheidt goed en kwaad, recht en onrecht, wijl God Zijne zedenwet in 's menschen hart en geweten heeft geschreven. Hierop nu richt de ongeloovige wetenschap hare aanvallen, om God uit Zijne laatste positie in het hart des menschen te verdringen. Als hefboom hiervoor gebruikt zij de zoogenaamde onafhankelijke moraal.

De aanhangers hiervan geven toe, dat het verstand ons zedelijke geboden voorhoudt; dat het verstand ons veel gebiedt of verbiedt en dat het geweten ons vóór de daad vermaant en na de daad ons of prijst of berispt. Maar, zeggen zij, deze geboden zijn geen geboden van een hooger, boven ons uitstaand gezag, maar de menschen zelf hebben zich zelven deze wetten gegeven. Het geweten is voor hen niet de stem Gods, maar louter de stem van ons eigen verstand, waardoor wij ons zelven tot verantwoording oproepen.

De weg tot deze onafhankelijke moraal was reeds gebaand door Immanuel Kant. Hij verklaart de rede voor autonoom, d. i. zich zelf de wet voorschrijvend; en de onvoorwaardelijke vorm, waarin zij ons gebiedt of verbiedt, sluit alle tegenspraak uit. Derhalve is ook eene overtreding van de zedenwet niet alleen eene beleediging van God, maar ook een misslag tegen de gebiedende rede. Een rede, waarom Kant met zijn geboden zoo spoedig der vergetelheid ten deel viel, ligt daarin, omdat hij niet radicaal genoeg het geloof aan God en de eeuwigheid uit den weg ruimde. Ofschoon hij de moraal als onafhankelijk van Gods wil voorstelde, toch loochende hij het bestaan Gods niet. Dit had voor de moderne ongeloovige **richting** een bitteren bijsmaak; en zij zocht en vond een anderen weg in het Darwinistisch ontwikkelings-idee, volgens hetwelk het geheele zichtbare heelal met zijne wondervolle orde en harmonie zonder tusschenkomst van God zich uit eene blind werkende, planlooze atomendwarling ontwikkeld heeft. Ook de mensch is het voortbrengsel van dit **blinde** ontwikkelingsproces en zooals vanzelf spreekt, moeten ook zijne zedelijke begrippen en het zedelijke bewustzijn langs dezen weg ontstaan zijn.

De Engelschman H. Spencer is de hoofdprofeet dezer richting. Volgens hem leerden de menschen in den tijd, toen zij nog bij troepen door steppen en bosschen rondzwierven, uit de ondervinding dat zekere handelingen nuttige, andere handelingen schadelijke en nadeelige uitwerkselen voortbrachten. Aldus werd de toegenegenheid voor de eerstgenoemde handelingen, de afkeer van de laatstgenoemde handelingen gevormd. Hierbij kwam de vrees voor uitwendige straffen. Door den halfdierlijken mensch moesten vele handelingen nagelaten of volbracht worden uit vreeze voor den toorn der woeste medegezellen of voor den toorn van een opperhoofd. Hierbij voegde zich nog de vreeze voor de geesten der afgestorvenen, welke men zich als levend voorstelde. Aldus ontstond het idee van dwang, van noodzakelijkheid en geweld in betrekking tot zekere handelingen. Op een hooger trap van ontwikkeling zouden de menschen, zooals Spencer gelooft, niet meer uit plicht, maar slechts meer uit lust voor het goede handelen.

Ieder behoeft zich dan maar aan de begeerte van zijne neiging over te geven, om immer het goede te doen. De Duitsche moraal-philosophen, zooals prof. Paulsen in Berlijn hebben den colportage-handel van deze Spencersche wijsheid op zich genomen. Hunne leeringen bevatten geene verklaring van de zedelijke orde, in 't bijzonder van den plicht en van het geweten maar zijn slechts even zoovele pogingen om met waardeering van zekere welvoegelijkheid God en Zijne zedenwet stilzwijgend voorbij te gaan.

Welke is nu de praktische beteekenis van de onafhankelijke moraal? Zij is een kenmerk en eene werking van de algeheele ontvreemding Gods aan de kringen der maatschappij; zij is vóór alles een strijdwapen om de christelijke wereld omver te werpen. Eenige aanhangers der onafhankelijke moraal zeggen zeker niet openlijk: Er is geen God. Dit klinkt hun te ruw en zou aanstoot kunnen wekken. Zij geven er liever de voorkeur aan, zich in den mantel te hullen van het Scepticisme en op alle vragen over God en de bovenzinnelijke wereld te antwoorden: daarover kan men niets met zekerheid weten!

In werkelijkheid staat de groote meerderheid van de aanhangers der onafhankelijke moraal op een ongeloovig atheïstisch standpunt. Tot in den jongsten tijd was deze beweging tamelijk onschuldig en verwekte weinig bezorgdheid. omdat die beweging zich beperkte bij bepaalde gehoorzalen en kringen van geleerden. Het socialisme heeft het eerst de grondstelling der onafhankelijke moraal in de groote massa des volks geslingerd. Bebel schreef reeds voor jaren geleden: „Zedelijkheid en moraal hebben met den godsdienst niets te maken." Ook op dit punt was het socialisme meer consequent dan zijn vader, het liberalisme.

In de laatste maanden heeft zich ook in Duitschland, volgens Amerikaansch model, een genootschap gevormd voor ethische beschaving, welk genootschap het doel nastreeft de menschen van God en godsdienst zedelijk te ontheffen. In den grond der zaak is zij niets anders dan het maatschappelijk georganiseerde atheïsme, hetwelk een plaatsvervanger wil aanbieden, voor de christelijke Kerk. De grondstelling der onafhankelijkheid van moraal, voert logisch noodzakelijk tot algeheele Godloochening en alleen gedachteloosheid

---

**FEUILLETON.**

## Mahós.

¡Mahós! Sí, él ta mahós. Ana mes ta reconocé su propia fealdad coe e sentimiento di tristeza, koe ta apoderéle di nos corazón, ora nos tin di mama naturaleza algún defecto koe nos no ta responsable p'éle, i abatida él ta kita fô dje spiel koe él a para bisti su sombré su dilanti.

Ta ocho ora i mei di mainta; él mester bai pakoes.

El ta sali dal porta cerrá su tras, i purá él ta camná bai e cas di comercio, camina él ta encargá coe hibamentoe di boeki di caja.

Pasando den un calja, él ta hiza su vista na un promer piso, i cariñosamente él ta coemindá un señorita para na ventana. Ta un di su amiganan koe, su manecé, lo celebrá fiesta di su engagement. ¡Es ta boenita, e señorita, su amiga ta! Ana no ta envidiéle su beljeza, p'esai su corazón ta demasiado noble, ma triste, sí, él ta desea den fondo di su pecho koe, ojalá, naturaleza por a dotéle també coe algo di boniteza.... El també conocé un hende, na kende él por entregá su corazón, den kende su manoe él por poné su vida pa semper, ma e homber ta demasiado elevá fô di dj'éle; e homber ta rico, él ta pober, e homber ta su principal, él ta su subalterna. Ma coe frecuencia nos ta mirá un muger koe ta posedé beljeza, hermosura contraé, apesar di su pobreza ó miseria, un bon i feliz matrimonio, mes cos koe un koe ta na posesión di riqueza, apesar koe él ta carecé di toer encanto exterior.

Lanzando un suspiro, él ta drentá e cas di comercio i coe un inclinación di cabéz, él ta coemindá e empleado i señoritanan vendedora, i él ta camná bai p'atrás na su oficina. E tenedor di boeki i e dos dependientenan ya ta sintá delanti di nan escritorio, aparentemente abismá den trabao, ma propiamente lezando courant.

—"¡Buenos días, señorita Ana!" e dos jovennan dici coe n'éle.

—"¡Atrobé di último, señorita!" e tenedor di boeki ta grunjéle.

E dos jovennan dependiente kier e bondadosa, simple señorita masjá bon. Visser, e tenedor di boeki, koe algún tempoe pasá kier a drentá na amor coe n'éle, ma koe él a despachá friamente, no por soporta Ana más. E dependientenan sabi perfectamente koe Visser tin un sobrina, na kende gustosamente él kier doená colocación di señorita, i p'esai, según su propia expresión, "él ta busquéle toer clase di cuestión".

Ana ta experimentá esai á cada pase, pa instante Visser ta vejéle, ta mortificáéle. Abriendo su boeki di caja, e señorita ta hortá un vista, mirá e tenedor di boeki, Visser, ta hari burlescamente. Esai ta presagiá algo malo. Di repente e tres señoresnan ta coeminsá scirbi. E donjo di pakoes a jegá. Ta un joven soltero koe no mas seis luna pasá a toemá e negocio di su tata pa su mes cuenta. El ta brusco, áspero, ma no di mal coerazón. El ta tratá Ana di un modo muy particular; coe palabra di más cortés di mundo, él sabi manera di biséle semper algo desagradable. El ta reconocé aptitud, diligencia di su tenedor di boeki di caja, á prueba dj'esai, mensualmente él ta aumentá su salario, ma den su palábranan nunca él ta larga di manifestele su desagrado. Pa bon koe e señorita haci su trabao, semper él tin di observéle algo, i ora ademés dj'esai él keda miréle coe un cara burlesca, anto ta como si fuera él a proponéle di estimulá su orguljo, di arrastréle na un rompimiento.— Ma Ana jamás no por rabiá coe n'éle, pa motivo koe él ta haljéle demasiado simpático; tampoco él ta sinti su orguljo ultrajá, ma al contrario él ta experimentá p'éle den su corazón un sentimiento inexplicable di humilde apego y dependencia.

Sin embargo, di Visser, e tenedor di boeki, él no por soporta nada.

—"Pero, señorita", Visser dici, caminando bini na su escritorio, ¡ta ki disparate esai! Atrobé bo ta falta un florin den caja."

Ana a bira corrá i él a mordé su lipnan.

—"¿*Atrobé* falta?" él dici én seguida Dispensá mi, ma bo ta papia, como si fuera esai ta socedé hopi vez".

—"¡Hohó!" e teneder di boeki dici rabiá, "tono di bo contestación ta quizás propio dje salonnan, camina indudablemente bo ta pertenecé, ma koe bo no mester usá den oficina coe bo superior. Ora ta trata di asunto, nos no ta bini coe rodeo, ma nos ta bisa redondamente e cos koe tin di bisa. Falta un florin, i sin echá bo otro cos en cara, mi tin di reprochá bo, bo negligencia."

Ana a keda ketoe. El a bolbé cogé su boeki di caja ta repasá toer entrada. ¡Nó! e boeki no ta balanceá. Su susto ta aumentá más i más; sudor ta basja fô di su frenta.

E tenedor di boeki ta disfrutá di alegría mirando su aflicción.

—"¡Bo no tin di cansá bo curpa!" Visser dici coe n'éle. "Bo ta desperdiciá bo tempoe coe esai. ¡Ken sabi, oenda e florin a drenta. Lo mi bisa donjo di pakoes kiko ta pasá."

E dos dependientonan a keda ta mirá otro. Nan sabi koe Visser ta buscando un pretexto pa despachá Ana fo dje pakoes, ma nan no a kere koe lo él a haci uso di asina un simpleza pa rancá pan fo di su boca.

Ana a comprendé mesquindad, bajeza dje homber. El tabata bai biséle dos palabra amarga, ma él a contené su mes, i únicamente e vista desdeñosa koe él a miréle coe n'éle, a haci Visser lamantá boelá, como si fuera ta un víbora a mordéle.

"¡Con que asina! él dici coe un voz ahogada i derechito él a camná bai na

of inconsequentie kan de onafhankelijke moraal met het geloof aan God willen vereenigen. Wie aanneemt dat er een God bestaat, hij moet ook aannemen dat God Zijne zedenwet in het hart van alle menschen geschreven heeft; hij moet de zedelijke wetten als wetten Gods erkennen en bijgevolg de onafhankelijkheid der moraal verwerpen.

De lofredenaars der onafhankelijke moraal, streven hiermede een dubbel doel na: zooals hier boven gezegd is, wil zij den zoogenaamden beschaafden een plaatsvervanger aanbieden voor het verloren Christendom, maar zij wil ook eene verschansing zijn tegen de algeheele verwildering der groote volksmasa, alsook een dam tegen de gistende revolutiebewegingen.

Het Christendom bevalt den genotzuchtigen, zelfzuchtigen heidenen van den nieuweren tijd niet meer. De leer van het Kruis is voor hen dwaasheid; want hoe hard klinken de woorden: zelfverloochening, versterving, nederigheid, liefde jegens zijne vijanden. Maar het hart verlangt nu eenmaal naar iets hoogers dan louter naar stoffelijk genot; en daar komen dan de apostelen der ethische beschaving en prijzen hunne van God en godsdienst onafhankelijke moraal aan. Doch het naar hoogere goederen dorstenden hart wordt hierdoor niet bevredigd. Gelijk men de graven met bloemen bedekt, zoo trachten ook de voorstanders der onafhankelijke moraal de woeste troosteloosheid hunner leer met bloemrijke woorden te bedekken. Maar alleen gedachteloozen kunnen in dit ijdel woordenspel hun genoegen vinden.

Nog minder kan de onafhankelijke moraal geven, wat men van haar verwacht in hare uitwerkselen. Het wordt toch ook den hoogeren kringen menigmaal recht bang om het harte, wanneer zij zien hoe de verwildering der zeden om zich heengrijpt, en het vreesverwekkende weerlicht en het doffe gerommel van den donder, die den storm voorafgaat, vervullen hen met schrik en ontsteltenis. De Kerk, dat machtige bolwerk tegen het sociale gevaar, wordt versmaad; want op haren diadeem weerschittert en fonkelt het Kruis. Daarvoor roept men de onafhankelijke moraal ter hulp, opdat zij de massa des volks in toom houde. Doch wat vermogen zulke lyrische uitboezemingen en de dithyramben op de schoonheid der deugd en adel der menschlievendheid; wat vermogen spreekwijzen over de verheffende „medewerking aan den vooruitgang der beschaving", over „den trots der trouwe plichtsvervulling", over „den wellust van het weldoen" enz. op de groote volksmassa, wier levens een voortdurende strijd met nood en ontbering is!

Elk mensch heeft de onweerstaanbare neiging naar volkomen geluk. — Wanneer er geen God en geen eeuwigheid bestaat, (zooals de onafhankelijke moraal vooropstelt,) dan zijn de arbeiders in hun recht, als zij zeggen: „Ook wij willen ons aandeel aan het aardsche geluk hebben."

Dit is het ernstige gevaar, dat aan de onafhankelijke moraal verbonden is. Niet alleen is zij niet in staat om de groote massa in bedwang te houden, maar zij voert de groote massa juist in de armen der revolutie partij. Daarom zien wij ook hier wederom de reeds zoo dikwijls herhaalde waarheid bevestigd: De bedreigde maatschappij, zal niet eerder tot rust komen, dan wanneer zij den terugweg wêergevonden heeft naar het Vaderhuis van God.

## NIEUWSBERICHTEN

### CURACAO.

Onder den titel LOTERIJEN nam de *Vrijmoedige* in zijn laatste nummer een zeer lezenswaardig artikel op, waarin de vinger gelegd wordt op een gapende wonde in onze maatschappij. Wij helpen het den schrijver van dat artikel wenschen, dat allen, die daarin iets vermogen, mede willen werken om dat kwaad in zijn voortwoekering te stuiten.

---

Bij Gouvernements beschikking dd. 10 Juli ll. is:

1°. de heer T. G. Groebe eervol ontheven van de verdere waarneming van het ambt van Gezaghebber van St. Eustatius, onder dankbetuiging voor de door hem als zoodanig bewezen diensten; en

2°. de heer A. J. C. Brouwer, Gezaghebber van Saba, belast met de waarneming der betrekking van Gezaghebber van St. Eustatius.

---

Hr. Ms. ALKMAAR is jl. Dinsdag op een oefeningstocht vertrokken.

---

In den nacht van Dinsdag op Woensdag is de Italiaansche Brik *Tunisi*, gevoerd door Kapitein *Carbonini* op het oostelijk gedeelte van het eilandje Klein Curaçao op strand geloopen.

De *Tunisi* kwam uit Malaga met een lading wijn en olie bestemd voor Maracaibo.

Het barkje *Pandora* is, zoodra het bericht van het ongeval dit eiland bereikte, met werklieden aan boord naar Klein Curaçao vertrokken, om te trachten de lading te redden.

Volgens mededeelingen van den stuurman, die uit Klein Curaçao naar dit eiland was overgekomen, bevond het schip zich in zeer slechten toestand en is het niet meer vlot te krijgen.

---

Jl. Zaterdag is uit New-York het telegraphisch bericht ontvangen, dat de Red D boot Caracas, die uit New-York met bestemming naar deze haven was vertrokken, naar die haven was teruggekeerd met averij, (*disabled*, zegt het telegram.)

De mail, die met de *Valencia* op Maandag naar New-York moest gaan, is met de Maracaibo verzonden.

De Valencia vertrok naar Pto. Cabello en La Guayra en zal de volgende mail in den loop van aanstaande week naar New-York vervoeren.

Volgens *De Vrijmoedige* wordt de Caracas hier den 18 dezer verwacht.

C. Ct.

---

*Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:*

Gilberto Castillejo, Benita del C. Martinez, Theresa Olivier, Eduardo Popper, Galazujo, Felicia van Teylo, O. Cathalings, Carl Sternheim, A. C. Pinedo & C°., Verginie Henriquez, Dorothea Rodriguez, Manchelin, Nina E. de Henriquez, Nicolas Fiallo, R. G. Locke, Paul Locke, Paulina Fals, Maria O. Wiewouter, Berzinie de Pallen, Nicolas Moran, J. Silania Capriles, M. F. Curiel, H. C. Henriquez, Cupriana Boom.

Aangeteekende stukken: E. van Zinnicq Bergmann, Chumaceiro & de Lima.

### BUITENLAND.

**Italie.** — Crispi heeft ze weder beet gehad! Daar waren in de italiaansche Kamer 95 sprekers *tegen* de financieele hervormingsplannen of *provvedimenti finanziarii* van Sonnino ingeschreven, en reeds 65 moties of dagorden waren voorgesteld; er kwam geen eind aan het gekakel, zoodat eerst het verste nageslacht aan de weldaden van Sonnino's „Voorzieningen" zou deelachtig worden. Toen trad Donderdag Sonnino, de minister der Schatkist, zelf op om eens vast een reeks sprekers te beantwoorden en.... eenige concessies te doen?.... ja, maar die waren zoo onbeduidend mogelijk, hier en daar een paar opcenten minder, maar in hoofdzaak bleef het heele program gehandhaafd, en de Kamer was over die houding van den minister zóó verslagen, dat o. a. de *Folchetto* meent te mogen verzekeren dat, als er op dat oogenblik over het financieel program gestemd ware, geen *tien* afgevaardigden *ja* gezegd zouden hebben en dus Sonnino door niemand anders dan door Sidney Sonnino zelven vermoord zou zijn: doch bij gebrek aan samenwerking der verschillende groepen, meent het blad terecht, zouden de individueele tegenstanders, na van den eersten schrik bekomen te zijn, toch wel weder toegeven.—Ja, voegt *Don Chisciotte* er bij, deze ministerieele redevoering, welke door volstrekt niemand werd toegejuicht en zelfs geen gemurmel van goedkeuring wist af te dwingen, was een zoo formeele uitdaging, dat zelfs de warmste ministerieelen er koud van werden.

Onder die omstandigheden meende de oude Crispi weder eens persoonlijk een *coup* te moeten wagen. Zaterdag trad hij op met een verrassing. Ik heb u herhaaldelijk gezegd, mijn heeren, zeide hij, dat er geen bezuinigingen meer mogelijk waren dan door een algeheele reorganisatie van bestuur en vroeg daarover *pieni poteri*, onbeperkte volmacht, er bijvoegende dat het mij persoonlijk om het even was, of gij mij die wildet verleenen of niet. Welnu, gij maakt u beducht voor zulk een dictatur, maar gaat voort te verzekeren dat er bezuinigd *moet* worden. Gaat u gang, mijnheeren; benoemt uit uw midden een commissie van enquête met de bepaalde opdracht om te bezuinigen, een *bezuinigingscommissie* dus *in optima forma*, en wij zullen afwachten wat zij tot stand brengt. — Behendig droeg Crispi dus de verantwoordelijke taak van het ministerie op de oppositie-zelve over. De radicale afgevaardigde Imbriani protesteerde dan ook uit alle macht en zei dat dit slechts een kunstgreep was om de financieele Ontwerpen af te dwingen; maar de oud-ministers Rudini en Zanardelli, steunden Crispi, en heden zal over zijn voorstel gestemd worden. Ongetwijfeld zal de commissie benoemd worden; maar Crispi geeft haar slechts een maand tijd: voor de posten en bedieningen die zij afschaft en voor de salarissen die zij inkrimpt, zal Crispi niet verantwoordelijk zijn, en als dit alles ontoereikend blijkt, zal het bewijs geleverd zijn dat Sonnino's plannen *moeten* aangenomen worden.

Crispi's overwinning blijkt, welbeschouwd, een Pyrrhus-zege te zijn geweest! De oppositie in de italiaansche Kamer vatte dit reeds Maandag terstond zóó op en barstte daarom in sarcastisch *gejuich* uit, toen Crispi's voorstel tot benoeming eener parlementaire Bezuinigings-Commissie, na hevige bestrijding, met slechts 225 tegen 214 stemmen werd aangenomen, terwijl zes afgevaardigden zich van stemming onthouden hadden. Zaterdag had Crispi's meerderheid althans nog 21 stemmen bedragen, en nu eigenlijk nog maar *vijf*!.... En bij het debat-zelf, gelijk thans uit de uitvoerige verslagen blijkt, wat heeft Crispi daarbij niet moeten hooren! Reeds aanstonds deed Carmine het contravoorstel, dat de *Regeering* nog in den loop dezer maand 70 mm. zal bezuinigen. Dat Imbriani en Cavalotti hem bestreden, sprak van zelf, maar dat bijv. ook Zanardelli, die

---

bureau dje principal coe actitud di un hende ofendido, kue parcé ta bisa: mi tin di haljá inmediatamente satisfacción.

Ana a keda enteramente abatida. El ta tendé, tras dje porta cerrá, voz chilloná dje tenedor di boeki. I den rampi di glás, él ta mirele dal su manoe riba mesa...... Lágrima ta yená wowo dje señorita; si él perdé su colocación, kiko lo ser di dj'éle? El no a sinjá pa ser un señorita vendedora tras di mostrador, i un cajera despachá ningún hende lo empleéle.

E tenedor di boeki a bolbé bini. — „Por fin!" el a grunjá. I dirigiendo palabra na Ana, él dici coe desprecio.

—"¡ Lágrima! ¡ Anhán, anhán! Famoso, bo por bien wardá bo lágrima pa bo. Lágrima na wowo ta adorno di hende cara bonita, i nos patrón no ta haci caso di semejante argumento di muger. Bai cerca di éle, él ta spera bo."

Ana a secá su cara, lamantá riba drentá bureau cerca e principal.

—" Bien, lo que a socedé no ta impidi bo di toemá un steel i sintá" e joven gefe dici coe un risa benévola. "¿Ta kiko mi ta tendé, señorita, ta kiko mi ta tendé di bo?"

— "Oh, señor," e señorita dici, "ta verdad, mi a cometé un error, ¿ma esai ta un falta asina terrible pa señor Visser tin necesidad di haci tantoe boroto?"

— " Sí, pero señorita," e patrón a contestéle coe un cara seria: "no ta pa valor di es un florin, ma ta pa e número. Si awé bo cometé un error den unidadnan, maján bo por haci un den decenas, ¿i kende ta sigurá mi, koe otro maján lo no tin den centenas?"

—" Senjor, e error ya ta causá mi bastante disgusto; no ta anto del todo cortés di acrecentá mi amargura coe semejante reproche. Sí, después di a sirbi bo tantoe anja coe fidelidad, bo ta considerá mi realmente capaz di cometé tal errornan, anto ta mejor bo despachá mi en el acto. Más vale ningún cajera koe un cajera........Ma mi tin di bisa bo." Ana a continuá "ta pená mi den mi alma koe señor Visser, koe ta vingá coe mi, a buscá justamente e ocasión aki pa haci mi haljá mi demisión i pa mi sali coe deshonra fô dje establecimiento koe semper mi a sirbi honradamente."

E señorita a desahogá su pecho coe tanta sinceridad, coe e patrón a keda ta miréle conmovido. Después, sonriendo, él dici coe n'éle.

— " Ma, señorita, ¿ kende a papiá nada di demisión? Ningún hende otro sino bo mes. En cuanto e florin.....

— " Un florin ciertamente no ta un riqueza: él por ser pagá," Ana dici sacando su portamoneda.

E joven gefe a gritá hari i coe un ademán él a rechazá e pagó.

—" Permití mi caba papiá, señorita Ana." Ta mi mes a cogé den bo caja un florin, koe mi tabatin di falta pa completá pagá ayera un libranza di 200 florin, i mi a loebidá enteramente di bolbé ponéle na su lugar."

Ana a halá un rosca grandi.

—"¡ Oh!, ¿ pakiko anto bo a largá mi den ansia asina hopi ora largoe?"

E patrón a sigui ta hari.

—" Lo que bo a caba di papiá di bo demisión," e gefe a continuá, "esai ta sinti mi. Liger asina lo mi no haljá un bon cajera.....Ma bisa mi, ¿ta kiko Visser a papiá coe bo?"

— " Koe mi mester bini cerca bo."

— " Sí, ¿ma kiko más?"

— " Nada, nada más," e señorita a respondé desconcertada.

— " Dispensá mi; mi a mirá toer cos den rampi di glas. Bo tabata yora.... Bam, bisá mi."

— " El.....él dici: lágrima na wowo ta adorno di hende cara boenita."

— " Asina, asina, i bo sigur a cordá den bo mes; ¿él no ta haljá mi boenita?" E joven a bolbé coeminzá coe su chanzanan.

Ana a sintiéle amargamente ofendida. Poco poco noemá él por a contestá:

—"Mi no ta haljá nada noble di bo parti di expresá bo asina. Ya e promer vanidad a pasá pa mi ta hopi tempoe caba, ma un muger mahós por tin también un sentimiento fini — i esai mes ya ta doenéle bastante di sufri," él a agregá cercá coe un tono triste.

—"¿ Bo kier mi bisa bo un cos?", e patrón, awor completamente serio, dici. "Un muger mahós tin e gran ventaja koe únicamente hende bon, despreocupado, koe no ta largá ningún apariencia exterior ciegá nan, ta apreciéle i stiméle masjar. Felicidad di vida di mugernan mahós tin generalmente un base más sólida koe e dje nan bonita."

Agradecida, Ana a keda ta mirá su consolador.

—" Mi ta keré," e principal dici reflexionando, "koe lo no ta maloe, si nos sinjá conocé otro mejor."

El ta bati klok yamá e tenedor di boeki.

— "Señor Visser," e joven gefe dici coe su acostumbrado tono brusco: mi ta mui mal contento di bo. E joven señorita aki mester ta más tené na vista, i bo ta descuidá toer vigilancia. Largá nan trecé su escritorio den e cuartito banda di mi bureau en adelante e señorita lo trahá bao di mi vista."

Visser a mordé su lipnan, i corrá manera un kalakoena gai él a sali bai; él a comprendé toer cos.

Ana kier a cogé manoe di su patrón primi

—"Bam, bam," e joven gefe a grunjá, "bo ta un fiel i famosa compañera, i tal clase di hende mi ta interesá nan gustosamente den mi negocio pa semper la vida. "Casi commové, él a continuá: "Lo bo cooperá fielmente na labrá..... mi felicidad, ¿ no ta verdad ?"

I dominando su mes di golpi, e joven principal a bolbé cogé su pen na manoe sigui su trabao.

Pero três luna después, lazo di matrimonio a uni nan dos na otro.

—FIN—

Zaterdag nog, evenals Rudini, zijn partij gekozen had, thans het voorstel bestreed, wijl voor de enquete de tijd (tot 30 Juni) te kort was gesteld, beloofde niet veel goeds. Brunialti noemde Crispi's voorstel zelfs inconstitutioneel, en Serena, die het denkbeeld eener enquête goedkeurde, wilde ze toch liever aan de reeds bestaande Commissie van Vijftien leden opgedragen zien dan aan een nieuwe afzonderlijke commissie. Luzzato verdedigde het voorstel, maar de oud-minister Gioliti achtte de Regeering zelve het best geschikt om besparingen aan te wijzen en vereenigde zich dus met het voorstel-Carmene: zij had immers al 57 millioen bezuinigingen voorgesteld, nu kon zij ook wel 70 millioen besnoeien!

Toen werd het Crispi te benauwd, en hij nam weder het woord om te herinneren aan zijn vroegere aanvragen om *onbeperkte volmacht*. Had men hem *die* verleend, dan zou hij niet de tusschenkomst eener nieuwe commissie behoeven in te roepen; maar de Commissie van Vijftien had die volmacht zoodanig besnoeid, dat er niets meer aan gelegen was en de Regeering nog slechts van een parlementaire enquête heil kon verwachten. De beschuldiging, als zou dit voorstel eigenlijk slechts een behendige streek zijn om de verantwoordelijkheid der Regeering op de oppositie over te dragen, wees hij met verontwaardiging af. Hij, Crispi, heeft nog nooit iemand misleid. Zijn loyauteit staat boven alle verdenking!... Daarop werd zijn voorstel aangenomen; maar *hoe!*

Crispi heeft in de Kamer officieel meegedeeld, dat *het geheele Kabinet ontslag* had gevraagd aan den Koning, die het echter nog niet had aangenomen.... Imbriani stelde nu voor, de verdere behandeling der Staatsbegrooting te schorsen tot na afloop der ministerieele crisis; maar de Kamer besloot de discussie voort te zetten.

Naar het heet, zal Crispi opnieuw met de vorming van een kabinet belast worden maar dit is alleen verklaarbaar, als er volstrekt niemand anders te vinden is; want de stemming van Maandag, zoo zij dan eenmaal als een votum van wantrouwen moet gelden, richtte zich juist tegen den persoon van Crispi, en niet tegen zijn collegaas. Hen over boord te werpen help dus niet, tenzij het alweer een manoeuvre moest wezen om nieuwe oppositiegroepen door het lokaas van portefeuilles naar de zijde der Regeering over te halen. Zulke kunstgrepen zijn niet vreemd in Italië, en de oude Crispi is in dit opzicht al even bedreven als wijlen zijn vermaarde voorganger Depretis.

—Crispi's voorstel tot benoeming van een parlementaire *Bezuinigings-commissie* van 18 leden, welke nog in den loop dezer maand met een plan tot reorganisatie van den openbaren dienst gereed moet zijn, — is gisteren door de italiaansche Kamer aangenomen met 225 tegen 215 stemmen. — In een gisteren-avond gehouden ministerraad heeft Crispi bovendien voor alle gebeurlijkheden de vrije besschikking over alle ministerieële portefeuilles bedongen. *Vogue la galère!* Laat er nu gebeuren wat er wil: Crispi is en blijft de baas.

**Frankrijk.**— De Fransche Kamer heeft Zaterdag den afgetreden minister-president Casimir Périer in Dupuy's plaats weder tot haar voorzitter gekozen. Maar hij verkreeg slechts 229 stemmen, en Bourgeois 187, zoodat een groot aantal leden zich van stemming onthielden.

— In den *Figaro* verhaalt Laur—directeur van den *Echo des Mines et de la Métalurgie* en vriend van den mislukten uitvinder Turpin—dat laatstgenoemde een kanon had uitgevonden, hetwelk in horizontale richting om een spil kon draaien en over een cirkel van 12 KM. middellijn, dus met een straal van ruim een uur gaans, door een regen van bommen alles in het rond zou verwoesten wat zich binnen dien cirkel bevond: binnen één uur zou zoo'n oppervlakte als schoongeveegd zijn, al hadden er zich huizen en forten, zoowel als legers op bevonden! In 1866 overwon de pruisische *Zündnadel*; in 1870 zou de fransche *mitrailleuse* overwonnen hebben, als de legeradministratie niet zoo jammerlijk slecht geweest ware, in den toekomstigen oorlog zal het *kanon van Turpin* overwinnen door eenvoudig den geheelen vijand weg te blazen en alles *table rase* te maken! Van welke ontplofbare stof Turpin zich bedienen zal, dat is zijn geheim; maar Rochefort's *Intransigeant* meent dat al deze uitvindingsdrukte slechts amerikaansche *humbug* is om reclame te maken voor een Maatschappij, die het monopolie zou hebben van Turpin's octrooien.

De *Gaulois* weet mede te delen, dat toen indertijd de minister Constans den strijd tegen het boulangisme voerde, door een tiental personen in allen ernst een aanslag beraamd was om Carnot te ontvoeren, die als gijzelaar voor de veiligheid van generaal Boulanger zou moeten dienen. De vlucht van Boulanger was oorzaak, dat dit romantisch plan niet tot uitvoering kwam.

— In de fransche Kamer heeft het gisteren alweder geducht gespannen. De gewezen *Commune*-man Paschal Grousset, die tijdens de fransche *Commune* van 1871 bij het revolutionnaire bestuur met de portefeuille van Buitenlansche Zaken belast was en na het binnendringen der regeeringstroepen van Versailles zich, als „dame” wilde uit de voeten maken, maar gegrepen en gedeporteerd werd,— deze geamnestieerde revolutionnair voerde in de fransche Kamer het hoogste woord en riep de Regeering ter verantwoording over hetgeen door fransche generaals aan reporters van den *Figaro* is gezegd over de quæstie der *ontwapening*. Zooals men weet, was reeds op 21 Mei jl. dezelfde zaak ter spraak gebracht, en heeft toen de minister van Oorlog, generaal Mercier, uitdrukkelijk verklaard dat *een bevelvoerend* generaal zich in bedoelden zin had uitgelaten. Sedert is het echter een publiek geheim dat de ruiter-generaal Gallifet de generaal in quæstie is geweest of althans een der vier beweerde zegslieden. De dappere "ex-juffrouw" Grousset kwam zich nu over 1871 wreken door een nieuwen storm tegen generaal Mercier te doen opsteken, bewerende dat gezegd en zeer goed moest geweten hebben, wat hij, Grousset, toen ook reeds wist, nl. wie de zegsman was. „De naam! de naam!”— riep men van alle kanten. Maar de voorzitter verzocht hem dien niet uit te spreken. Grousset zweeg dan ook. Maar de minister Mercier zei ronduit dat, als men bij geval op Gallifet wilde zinspelen (sensatie), hij dan in herinnering moest brengen, dat niet enkel de duitsche Generale Staf aan dien dapperen franschen generaal openlijk hulde heeft gebracht wegens diens beroemden ruiter-aanval te Sedan, maar dat ook de fransche generalissimus en gouverneur van Parijs, gen. Saussier, van Gallifet gezegd heeft: „achterblijven zou hij zeker nooit, maar hij zou ons wel eens te vurig kunnen meesleepen.” En *die* man moet nu verguisd worden? vroeg Mercier. — Grousset wilde antwoorden, maar kon zich wegens het toenemend geraas niet anders verstaanbaar maken dan door zijn handen als spreektrompet te gebruiken om althans den stenografen toe te schreeuwen, dat hij dan *op andere wijze* zich zou laten hooren en de Regeering zou tarten om hem te vervolgen! (Wat een moed! De vermaarde dameshoed met de reusachtige chignon liggen misschien wel klaar, om te vluchten als de politie komt!)

Uit de verschillende moties koos de Regeering die van Sauzet en Leroy. In tweeën werd er over gestemd. Het eerste gedeelte brandmerkende de onbewezen beschuldigingen van Grousset, werd aangenomen met 400 tegen 83; de rest, het vertrouwen uitdrukkende in het leger en in zijn bevelhebbers, met algemeene stemmen.

Met deze vergadering, welke in de diplomatieke loge werd bijgewoond door den militairen attaché bij de duitsche ambassade te Parijs, is de quæstie niet afgeloopen. Het uiterste zal worden beproefd van den kant der oppositie, welke zeker van haar zaak meent te zijn om te bewijzen dat Gallifet inderdaad de schuldige is. Zij wil thans haar rekening vereffenen met het hoofd der troepen van Versailles, den overwinnaar van de *Commune* in 1871.

Paschal Grousset heeft nu aan den minister-president Dupuy een brief geschreven, waarin hij zich heftig uitlaat tegen generaal Gallifet, dien hij van „hoogverraad” beschuldigt, omdat de generaal onlangs in een onderhoud met eenige dagbladschrijvers zich over het onderwerp der ontwapening heeft uitgelaten op een wijze welke afkeuring verdient. Grousset tart den generaal om hem wegens zijn schrijven voor het Hof van Assisen ten dagen.

Dit incident maakt grooten indruk en zal waarschijnlijk tot tweegevechten aanleiding geven.

**Engeland.**— De veroordeeling van Daniels en Wilson — de twee schavuiten, die indertijd £ 1000 van koning Lobengoela moesten overbrengen met de boodschap zijner onderwerping, maar eenvoudig het geld voor zich zelven behielden en de boodschap verzwegen — heeft in Engeland de meest volledige instemming gevonden. Dat Lobengoela van hun trouweloosheid het slachtoffer geworden is, zou men hun misschien nog zoo zwaar niet aanrekenen— ofschoon het *Daily News* toch ook den *poor old king* oprecht beweent—, maar dat door de noodelooze voortzetting van den oorlog de geheele expeditie van luitenant Wilson met 26 man door de tot wanhoop gebrachte Matabelen werd in de pan gehakt, dat is een gruwel. En dan daarbij nog te moeten denken, dat Lobengoela en de zijnen overtuigd moesten zijn, dat de Engelschen op de meest eerlooze wijze het goud aannamen, maar toch den verdelgingskrijg in weerwil van alle onderwerping voortzetten, —zie, dan is 14 jaar dwangarbeid eigenlijk nog veel te gering.

— De bladen van Londen melden dat eenige Anglikaansche geestelijken aan den Paus een verzoekschrift hebben gericht om door eene Congregatie van Kardinalen de kwestie der Anglikaansche kerk te doen onderzoeken.

De onderteekenaars geven den Paus hunne vaste overtuiging te kennen, dat de vestiging eener Anglikaansche kerk, die verbonden is met Rome, langzamerhand Engeland van de Staatskerk zal losmaken.

**Spanje.**— Uit Madrid wordt gemeld dat, naar aanleiding van het omkomen van den matador Espartero, bij de Cortes door Avila een wetsontwerp is ingediend, strekkende om de stierengevechten te verbieden, onder toekenning van schadeloosstelling aan de belanghebbenden.

**Oostenrijk.**— Over het conflict in de hongaarsche kamer wordt van den 9 Juni nog het volgende gemeld: Keizer Franz Joseph reisde persoonlijk naar Boedapest van nabij de crisis gemakkelijker op te lossen. Graaf Kühn-Hedérváry was daar reeds gearriveerd en had met tal van personen geconfereerd, maar zonder voorals nog met een lijst van nieuwe ministers gereed te komen. De joodsch-calvinistische vrijmetselaarspers juicht reeds over zijn mislukking en heeft de onbeschaamdheid, den Keizer-Koning nogmaals den onmogelijken Broeder Wekerlé te durven opdringen. Alsof de maat niet sinds lang reeds overliep! Het driemanschap Wekerlé-Szilágyi-Csáky heeft zich bij den Souverein niet enkel door het Ontwerp betreffende den verplichten voorrang der burgerlijke huwelijksformaliteiten onmogelijk gemaakt, maar ook door zijn verdachte houding bij de begrafenismanifestaties van den aartsrevolutionnair Kossuth en vooral in den laatsten tijd door het dulden van staatpolitiek en majesteitschennis, d. i. dagelijksche verguizing van den Koning door de trottoirpers. Nu eindelijk het geduld zelfs van den lankmoedigen Franz Joseph is uitgeput en hij pas het noodlottig klaverblad heeft afgeschud, en — gelijk we later vernemen vinden — Z. H. de Paus hem per telegraaf heeft gelukgewenscht, nu van den Vorst te verlangen dat hij dienzelfden Wekerlé terug zal roepen,.. dit zou eenvoudig een politieke zelfmoord wezen! 't Is best mogelijk dat graaf Kühn-Hedérváry, ofschoon zelf even liberaal als Wekerlé, door de maœuvres der Loge belet wordt, met de kabinetsformatie te slagen; maar buiten hem en Wekerlé zijn er nog andere personen, wien een kabinetsformatie kan opgedragen worden! Allicht ware dit nog veel beter, want ook Kühn zou waarschijnlijk slechts een overgangsministerie kunnen vormen. In het Magnatenhuis had hij Wekerle's ontwerp een *fout* genoemd, maar er *toch vóór* gestemd, om het Kabinet niet ten val te brengen!

In de later door de Kamer van Afgevaardigden gehouding zitting zei Broeder Wekerlé, dat de Keizer het ontslag van het Kabinet aannam, zonder evenwel verder een definitief besluit te nemen. Wekerlé meende daarom dat het oogenblik nog niet was gekomen, om opheldering te geven aangaande de redenen van het ontslag. Ook is Hédervàry niet formeel met de forming van een Kabinet belast. — Op voorstel van Wekerlé werden de zittingen daarop voorloopig geschorst.

In de Kamer der Magnaten werd door Wekerlé gelijke verklaring afgelegd, en ging deze tak der wetgevende macht uiteen tot na het einde der crisis.

Men ziet dus dat werkelijk Br. Wekerlé zich *nog niet* geslagen acht. Maar wat dan? Zal dan opnieuw straatschandaal gemaakt worden om den Koning de bedreigingen van een betaald gepeupel voor te stellen als den wil der natie? Best mogelijk; want een koning kan niet straffeloos zwak zijn. Indien Franz Joseph het noodlottig klaverblad Wekerlé-Szilágyi-Csáky reeds verleden jaar had weggeworpen, gelijk het dubbel en dwars verdiend had, in stede van verlof te geven tot indiening van een voor de katholieke Kerk beleedigend ontwerp, dan zou de Loge nu niet meer op verdere toegeeflijkheid speculeeren. De tijd heeft dien wensch reeds onder de *pia vota* van het verleden gerangschikt.

**N.-Amerika.**— De Senaat der Vereenigde Staten heeft met algemeene stemmen besloten, dat de bevolking van Hawaï het recht heeft haar eigen regeeringsvorm te kiezen. De Vereenigde Staten zullen zich niet in de binnenlandsche aangelegenheden van Hawaï mengen en de inmenging van andere Staten zal beschouwd worden, als in minder vriendschappelijke houding tegenover de Vereenigde Staten.

Door het voortduren van de werkstakingen in de steenkolenmijnen der Vereenigde Staten verminderen allerwegen de ontvangsten der amerikaansche spoorwegmaatschappijen. De overtuiging wint meer en meer veld dat de hulp der amerikaansche staatstroepen noodig wezen zal tegen de werkstakende mijnwerkers te Cripple Creek, in Colorado, welke een versterkte stelling hebben ingenomen op *Bull Hill*, vanwaar zij met geschut de geheele streek beheerschen. Zij zenden expeditiën uit om te fourageeren, houden ettelijke burgers vast als gijzelaars en hebben zich van een eenige deligences meester gemaakt.

Het comité voor de omkooperijen uit den Senaat heeft den secretaris der Schatkist gehoord, die ontkende dat hij in het tariefontwerp de suiker-paragraaf geredegeerd heeft om de *Sugar Trust* te believen, in ruil voor haar bijdrage aan de democratische verkiezingskas.

— Berichten uit Calcutta bevestigen de alarmerende tijdingen niet, dat de steeds voortdurende besmering van boomen met harigen modder inderdaad een naderenden algemeenen opstand der inlanders zou beduiden. Middelerwijl is het geheim nog steeds niet opgelost. Volgens een gissing van de *Lahore Gazette*, zou de besmering der boomen een waarschuwing aan het volk kunnen beteekenen, dat de vervulling eener oude voorspelling nadert, volgens welke de Ganges haar „heiligheid” zal verliezen en deze zal overgedragen worden op de Nerbudda-rivier. In 1895 zou deze voorspelling dan bewaarheid worden.

**Chili.**— De president van Chili-

heeft het Congres geopend met een Boodschap, waarin verklaard wordt, dat de quaestie der grensregeling tusschen Chili en de Argentijnsche Republiek een bevredigende oplossing nadert. Het saldo op de begrooting van 1893 bedroeg $ 5,000,000, terwijl het overschot op die van 1894 op $ 12,000,000 geraamd wordt, ongerekend de opbrengst van den verkoop der salpetervelden. De President merkt op, dat hij bereid is de intrekking van papiergeld te verdagen, maar hij zou het betreuren, indien Chili de hervatting van het betalen in specie onbepaald uitstelde. Hij verklaart voornemens te zijn de opbrengst van den verkoop der salpetervelden gedeeltelijk te gebruiken tot intrekking van papiergeld. De Boodschap werd goed ontvangen.

**China.**—De opstand in Mantsjoerije, het noordelijk deel van China, breidt zich uit. De keizerlijke troepen werden volgens een bericht uit Tientsin aan de *Times* herhaaldelijk verslagen door de oproerlingen, versterkt door rooverbenden, welke van repeteergeweren zijn voorzien. De opstandelingen houden enkele uit een krijgskundig oogpunt belangrijke punten bezet, o. a. het rijksarsenaal te Sarsing, waar honderdduizend geweren en een overeenkomende hoeveelheid krijgsvoorraad bewaard worden.

**Transvaal.**—Een gevecht heeft plaats gehad tusschen een troep burgers van de Transvaal onder kapitein Vorster en het inlandsche hoofd Malaboch van Soutpansberg. De Transvalers trokken af met 3 gewonden.

Een verslaggever van de *Times* heeft het oproerige kafferhoofd Magato in Noord-Transvaal, in diens bolwerk op vijf dagmarschen benoorden Pretroria bezocht. Magato beweert president Kruger's gezag te erkennen, en zelfs te willen medehelpen tot het onderwerpen der oproerige kaffers, indien Kruger persoonlijk hem daartoe aanzocht. Magato verklaart zich voorts bereid, de hem opgelegde belasting te betalen, maar hij weigert ten stelligste het hem aangewezen terrein te betrekken; wil men hem daartoe toch dwingen, dan wil hij een guerilla voeren in de nagenoeg ongenaakbare woestenij. Lagato beschikt over 30,000 strijders met een groote hoeveelheid moderne vuurwapenen en munitie, uit Delagoa-Baai aangevoerd. In de kringen der Boeren gelooft men dat 100,000 kaffers zich bij Magato zouden aansluiten, bijaldien de Boeren de nederlaag leden; en dan zou er de omvangrijkste kafferopstand losbarsten, dien men in Zuid-Afrika ooit beleefd heeft.

---

## De publieke Verkoop

van s'stuk gronds met de daarop staande gebouwen, gelegen op Scharló, toebehoorende aan de erfgenamen van wylen *Martes Penso* en *Maria Cristina Henriquez* zal plaats hebben op Donderdag, den 19n Juli aapst: 's middags om 12 uur ten overstaan van den notaris, den heer *J. H. Schotborgh* in het *vendu-huis* van den heer M. P. Curiel in de Willemstad alhier.

De veilconditiën liggen ter inzage ten kantore van voornoemden notaris.

Curaçao 5 Juli 1894.



## UN EXPLOSIVO INVISIBLE

Por más de que te dieran cualquier compensación, ¿permitirías que se mantuviese abierto en una de las habitaciones no ocupadas de tu casa un barril de pólvora? "¡ Qué pregunta tan ridícula!" me contestarás. "Nadie, á no ser un loco, lo permitiría."

Precisamente. Pues, sin embargo, miles de personas viven con explosivos tan peligrosos como la pólvora, dentro de su cuerpo, y mueren, repentinamente, y eso pasa cada día, y sus amigos extrañan que se hayan muerto. Muchas veces nada de particular habían sentido, á no ser cierto malestar vago; siendo la fatiga y la pesadez las sensaciones de que más se quejaban; y, sin embargo, cayeron inesperadamente, y murieron ántes de que el médico pudiera cerciorarse de lo que era aquello. ¿ Pero, qué era aquello, en realidad ?

Veamos, para ello la corta relación que un hombre hace acerca de su hijo. Parece que este joven se había visto afligido durante cierto tiempo de una enfermedad que ninguno de los diversos tratamientos á que había sido sometida le había podido aliviar, ni mucho menos curar. Habla el padre de ella como de una enfermedad "muy persistente." Aludiendo á un caso semejante, un eminente Doctor Americano dice: "Mi paciente podía tomar, y tomaba, *diariamente seis granos de morfina, sin casi el más ligero efecto*, cuando la mitad de un grano hubiera sido suficiente dósis para una persona no acostumbrada á usarlo."

¿ Cuál era, pues, ese explosivo veneno que no podía desterrarse con tal canitdad de ópio? Procedamos ántes de decirlo, á nuevas investigaciones.

"Mi hijo," continúa el que nos escribe," sufría de intensos dolores de cabeza y de costado, y así mismo de una debilidad general. Sus nervios estaban postrados hasta el punto de que no podía, casi, obtener el sueño, naturalmente. No sentía ganas ningunas de tomar alimento, y, generalmente, arrojaba todo cuanto había tomado. Aunque el estómago y los intestinos funcionaban torpemente —causándole la constipación— sentía, sin embargo, ataques de diarrea. Empero, sus síntomas más alarmantes eran las convulsiones en los miembros, que al último le sobrevinieron. Ninguno de los tratamientos á que se recurrió le produjo el menor alivio, y yo desesperaba ya por su vida, cuando en esta crisis, no sabiendo ya qué hacer, comencé á darle el Jarabe Curativo de la Madre Seigel. Desde entonces empezó á mejorar constantemente, y hoy se halla ya realmente restablecido. Le autorizo á V., en absoluto, para que publique el breve relato de este caso *Mi hijo debe la vida á la maravillosa preparación llamada Jarabe Curativo de la Madre Seigel* y le aseguro á V. que hay aquí otras personas que deben gratitud igual á ese medicamento. No le revelo sus nombres porque tienen objección á que se publiquen. Sírvase V. aceptar mi más entusiasta felicitación, y mis gracias. De V. afmo. (Firmado), Angel Benavides, farmacéutico, Pozo-Alcon, Prov. de Jaen, Setiembre 12 de 1893."

Ahora, solo unas pocas palabras: El hijo de nuestro buen amigo el Sr. Benavides sufría de aguda y profúnda indigestión y dispepsia; y, en su progreso, la enfermedad engendró aquel terrible veneno—el ácido úrico–causa de todas las enfermedades de hígado, de los riñones y de la vejiga; ese veneno se corrió al cerebro; medio paralizó los nervios; afectó todos los órganos, y, por fin, produjo las convulsiones de que el padre del joven nos habla. En una de esas convulsiones, á no haber usado, como usó á tiempo, el Jarabe de la Madre Seigel, el pobre paciente hubiera muerto, sin duda de ninguna clase. Pues ese terrible veneno del cuerpo humano, ese, es un explosivo mucho más peligroso que la pólvora junto á la chimenea de tu casa. Guárdate de sus primeros síntomas, y envía por un folleto del Jarabe, que te dice cuales son.

Aceptamos la gratitud del que nos escribe la carta, y por nuestra parte le damos las gracias de todo corazón.

Si el lector se dirge á los Señores A. J. White.

---

## "Pidi I Lo Boso Haja"

ta titulo di un boeki di Misa koe mi a ricibí, poco dia pasá i koe tin toer oracion necesario pa un bon cristian. Nan ta masjar boenita gebinder, propio pa regalo, i nan prijs ta di ƒ 0.75 te ƒ 4.50. També mi a haja masjar boeki di Misa na holandes, masjar boenita i di diferente prijs. Mi ta ofrece també un colleccion di Katholieke Illustratie boenita gebinder; pa informacion cerca.

AURELIO ALVAREZ



# TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE",

TUSSCHEN

## NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

| 1894. | Caracas. | | Venezuela | | Philadelphia | | Caracas. | | Venezuel | | Philadelph^a | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Vertrekt van NEW YORK.... | Mei | 3 | Mei | 12 | Mei | 23 | Juni | 2 | Juni | 12 | Juni | 23 |
| Komt aan te CURAÇAO .... | ,, | 9 | ,, | 18 | ,, | 29 | ,, | 8 | ,, | 18 | ,, | 29 |
| Vertrekt van ,, .... | ,, | 10 | ,, | 19 | ,, | 30 | ,, | 9 | ,, | 19 | ,, | 30 |
| Komt aan te PTO. CABELLO | ,, | 11 | ,, | 20 | ,, | 31 | ,, | 10 | ,, | 20 | Juli | 1 |
| Vertrekt van ,, | ,, | 12 | ,, | 21 | Juni | 1 | ,, | 11 | ,, | 21 | ,, | 2 |
| Komt aan te LA GUAYRA.. | ,, | 13 | ,, | 22 | ,, | 2 | ,, | 12 | ,, | 22 | ,, | 3 |
| Vertrekt van ,, .. | ,, | 16 | ,, | 25 | ,, | 5 | ,, | 15 | ,, | 26 | ,, | 6 |
| Komt aan te PTO. CABELLO | ,, | 17 | ,, | 26 | ,, | 6 | ,, | 16 | | 27 | ,, | 7 |
| Vertrekt van ,, | ,, | 17 | ,, | 26 | ,, | 6 | ,, | 16 | ,, | 27 | ,, | 7 |
| Komt aan te CURAÇAO .... | ,, | 18 | ,, | 27 | ,, | 7 | ,, | 17 | ,, | 28 | ,, | 8 |
| Vertrekt van ,, .... | ,, | 18 | ,, | 29 | ,, | 8 | ,, | 18 | ,, | 29 | ,, | 9 |
| doet LA GUAYRA aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te zetten en in te nemen | ,, | 19 | ,, | 30 | ,, | 9 | ,, | 19 | ,, | 30 | ,, | 10 |
| Komt aan te NEW-YORK... | ,, | 25 | Juni | 5 | ,, | 15 | ,, | 25 | Juni | 6 | ,, | 16 |

## Stoomschip Mérida.

| | | | | | | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Vertrekt van CURAÇAO...... | Mei | 19 | Mei | 30 | Juni | 9 | Juni | 19 | Juni | 30 |
| Komt aan te MARACAIBO...... | | 20 | | 31 | | 10 | | 20 | Juli | 1 |
| Vertrekt van " ...... | | 26 | Juni | 5 | | 15 | | 26 | | 7 |
| Komt aan te CURAÇAO........ | | 27 | | 6 | | 16 | | 27 | | |

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouw en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
*Agenten.*